

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kéri Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kéri Orsolya ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek - a Némethy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Némethy Barbara ügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. június 29. napján meghozott 17.P.20.392/2019/16. számú közbenső ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 133.420 (százharmincháromezer-négyszázhusz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 97.300 (kilencvenhétezer-háromszáz) forint feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes jogelődjével, az **E. L. A. Zrt.**-vel 2007. április 2. napján kötött deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződése az árfolyamkockázatról szóló szerződési feltétel tisztességtelensége folytán a Ptk. 209. §-a alapján semmis. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását és az alperes kötelezését 1.621.714 forint és járulékai megfizetésére. Előadta, hogy a szerződés 7. és 10. pontjai nem tartalmazzák a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésének megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázat tárgyában, mert csak az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás tényét rögzítik, míg az ÁSZF és az Üzletszabályzat tényleges árfolyamkockázati tájékoztatást nem tartalmazzák.

Az alperes ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy a szerződés egyedi részének 7. és 10. pontjai az ÁSZF 4.1.3. és 4.1.4. pontjaira utalnak, amelyek az árfolyamkockázatról világos és érthető tájékoztatást adnak.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes és az **E. L. A. Zrt.** között 2007. április 2. napján létrejött hitel- és opciós szerződés érvénytelen. Az elsőfokú bíróság a perbeli

szerződés megkötésének időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezésekre utalással megállapította, hogy a szerződő felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, amely a Ptk. 658. § e) pontja szerint a fogyasztói szerződésnek, egyben a Hpt. 2. számú mellékletének III.5. és III.13. pontja szerint lakossági fogyasztási kölcsönszerződésnek minősül, és a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) és a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) hatálya alá tartozik. A 2/2014. PJE határozat értelmében a világos és érthető megfogalmazás, illetve az átláthatóság elvéből következően a vizsgált szerződési feltételeknek a fogyasztót olyan helyzetbe kell hozniuk a szerződéskötéskor, hogy megfelelően fel tudja mérni az általa vállalt kötelezettségeket, illetve árfolyamkockázat esetén azt, hogy a jövedelme szerinti pénznem leértékelődésének hatása a fizetési kötelezettségére nézve korlátlan. Ebből következően annak volt jelentősége, hogy a felperes milyen tájékoztatást kapott. Amennyiben a feltétel nem világos és nem érthető, az önmagában a feltétel tisztességtelenségét eredményezi a Ptk. 209. § (5) bekezdése és a 2/2014. PJE határozat III.1. pontja alapján. Az Európai Unió Bírósága (EUB) C-51/17. számú ítélete szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételeknek nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára, annak alapján az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztónak nem csupán azt kell tudni felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a devizához képest leértékelődhet, hanem értékelni kell tudni a feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt, esetlegesen jelentős gazdasági következményeit is. A perbeli szerződés esetében a külön íven szövegezett kockázattelátoló nyilatkozat nem készült, ezért az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázatról szóló rendelkezések tisztességtelenségének vizsgálata során az egyedi szerződés mellett az ÁSZF és az Üzletszabályzat rendelkezéseit vette figyelembe. A Pp. 161. § (1) bekezdése alapján a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes az árfolyamkockázat körében a Ptk. 205. § (3) bekezdésének, a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésének, illetve a 2/2014. számú PJE határozatban foglaltaknak megfelelő tartalmú tájékoztatást megkapta. Ebben a körben az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az alperesi jogelőd által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen kitűnik-e az, hogy az árfolyamváltozás hatására a törlesztőrészlet összege korlátozás nélkül megemelkedhet, hogy az árfolyamváltozás iránya és mértéke előre nem állapítható meg, és annak nincs felső határa, és hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, azaz a futamidő alatt is bekövetkezhet.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés 7. és 10. pontja nem tartalmaz az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó konkrét tájékoztatást, a 10. pont csak arra utal, hogy a felperes a tájékoztatást megértette és tudomásul vette, míg a 7. pont arról szól, hogy a törlesztőrészlet változhat. A szerződés egyedi része az árfolyamkockázatnak a szerződésre gyakorolt hatásairól nem szól. Az ÁSZF 4. pontjában foglalt rendelkezések sem tartalmazzák az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó konkrét tájékoztatást, ilyen az Üzletszabályzatban sem szerepel. Az ÁSZF rendelkezései nem felelnek meg az átláthatóság követelményének, azokból nem állapítható meg, hogy az árfolyam kedvezőtlen irányú változása esetén a felperes terhei milyen módon változnak meg. A képletek és az ott található leírások alapján a felperes nem következtethetett arra, hogy az esetleges árfolyamváltozás következményeit kizárólag neki kell viselnie, mégpedig korlátlan mértékben. A felperes tehát nem láthatta előre az árfolyamkockázat valós mechanizmusát és az ebből ráháruló reális többletterheket. A szerződésből és mellékleteiből nem tűnik ki azt sem, hogy az árfolyamváltozásnak milyen hatása van a felperes által fizetendő törlesztőrészletekre. Az elsőfokú bíróság ezért megállapította, hogy az alperesi tájékoztatás nem felel meg a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében, a 6/2013. számú PJE határozat 3. pontjában, a 2/2014. számú PJE határozat 1. pontjában, valamint az EUB C-51/17. számú ítéletében foglalt követelményeknek, abból az átlagos fogyasztó számára nem volt felismerhető, hogy a szerződéses konstrukció magában hordozza annak lehetőségét, hogy az árfolyam kedvezőtlen változása esetén a

forintban fizetendő törlesztőrészek összege megemelkedhet. Az elsőfokú bíróság a szerződéskötés körülményeinek vizsgálata körében értékelte a felperesi előadást, amely szerint abban a hitelnyilatkozatban írták alá a szerződést, hogy fix összegű törlesztőrészt kell fizetnie a futamidő végéig, amely nem fog emelkedni. Ezt támasztotta alá a felperes házastársának tanúvallomása is, aki szerint az ügyintéző nem adott tájékoztatást az árfolyamkockázatról és annak hatásairól. Ehhez képest az értékesítő tanúvallomása nem volt alkalmas annak hitelt érdemlő bizonyítására, hogy a felperes megfelelő tájékoztatást kapott volna az árfolyamkockázatról.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megállapította, hogy a szerződésnek az árfolyamkockázatot teljes mértékben a felperesre telepítő rendelkezései a Ptk. 209. § (1) és (2) bekezdései alapján tisztességtelenek, ezért semmissék. Mivel az árfolyamkockázat telepítéséről szóló szerződési feltételek a főszolgáltatás körébe tartozó szerződési rendelkezésnek minősülnek, azok érvénytelensége a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján az egész szerződés érvénytelenségét eredményezi. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a felperes elszámolásra tarthat igényt az alperessel szemben, amely további bizonyítási eljárás lefolytatását igényli, ezért az elsőfokú bíróság az érvényesített jog fennállásáról Pp. 213. § (3) bekezdése alapján közbenső ítélettel határozott.

Az elsőfokú közbenső ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte a közbenső ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, továbbá a felperes perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú bíróság iratellenesen, okszerűtlenül és a logika szabályaival ellentétesen hozta meg határozatát, illetve jogszabálysértően értelmezte a Ptk. 209. § (1), (4) és (5) bekezdését, a 209/A. § (2) bekezdését, a Hpt. 203. § (4)-(5) bekezdését, továbbá a 6/2013. és 2/2014. számú PJE határozatot.

A perbeli szerződés külön árfolyamkockázati tájékoztatót nem tartalmaz, arra nézve azonban nincs előírás, hogy a tájékoztatót külön okiratban kellene megszövegezni. A szerződés 7. pontja az ÁSZF 4.1.3. és 4.1.4. pontjára utal, amelyek részletesen, szövegesen és képlet formájában is tartalmazzák a törlesztőrészek meghatározásának módját, míg a 4.3. pont az árfolyam és az ügyleti kamat változásának a törlesztőrészekre gyakorolt hatását rögzíti. A tájékoztatás tehát megfelel a Hpt. 203. § (4) és (5) bekezdésének. Az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezések világosak és érthetőek, azok alapján az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó fel tudta mérni, hogy a deviza alapú szerződésnek árfolyamkockázata van, amely a fogyasztó fizetési kötelezettségeit előre ki nem számítható módon hátrányosan is befolyásolhatja, és e következményeket viselnie kell. Az ÁSZF az árfolyamváltozás mechanizmusát átláthatóan, matematikai módon levezethetően tartalmazza. Mivel a tájékoztatás világos és érthető, ezért a 93/13/EGK irányelv 3. cikk (1) bekezdése, 4. cikk (2) bekezdése és az EUB C-51/17. számú döntése alapján a perrel érintett szerződési feltételek a főszolgáltatás körébe tartoznak, ezért azok tisztességtelensége nem vizsgálható. A felperes által állított tisztességtelenség akkor sem lenne megállapítható, ha az érintett feltételek nem lennének világosak és érthetőek. Az árfolyamkockázatnak a fogyasztóra hárítása a deviza alapú szerződési konstrukció jellemzője, így annak tisztességtelensége csak akkor lenne megállapítható, ha maga a deviza alapúság teremtene egyensúlytalanságot a felek között. A 6/2013. számú PJE határozat ugyanakkor kimondja, hogy a devizaalapúság kérdése az érvénytelenség körében nem vizsgálható, vagyis az ilyen szerződési konstrukció egyensúlytalanságot nem okoz. A 2/2014. számú PJE határozat az irányelv 8. cikkének megfelelően szigorúbb védelmet biztosít a fogyasztók számára, az érintett feltételek alapján azonban egyértelmű, hogy a kockázat korlátozás nélkül a fogyasztót terheli és azok nem értelmezhetőek úgy, hogy az árfolyamkockázat kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

Az alperes hangsúlyozta, hogy mind a Ptk., mind az irányelv megkülönbözteti a szerződés elsődleges tárgyát meghatározó és az egyéb szerződési feltételeket, és a szerződés főtárgyát

meghatározó feltétel tisztességtelensége csak akkor vizsgálható, ha az nem világos és érthető, ezt támasztja alá az EUB C-51/17., C-118/17. és C-38/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítélete. A tisztességtelenség vizsgálatára vonatkozóan a C-415/11. számú ítélet ad iránymutatást, amelyből az következik, hogy különbséget kell tenni az információs aszimmetria és az egyenlőtlenség között, mert az információs aszimmetria önmagában nem okozza a szerződés érvénytelenségét. Mindezek alapján az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltételeket illetően kétlépcsős vizsgálat szükséges; első lépésben azt kell vizsgálni, hogy a rendelkezések világosak és érthetőek-e, és ha nem, akkor kerülhet sor annak megállapítására, hogy a rendelkezések jelentős egyenlőtlenséget okoznak-e a felperes terhére. A perbeli feltételek tartalmazzák az árfolyamváltozás lehetőségét, illetve azt a matematikai képletet, amelyből a törlesztőrészlet változásának mértéke kiolvasható. A szerződés 7. és 10. pontja, valamint az ÁSZF világos és érthető tájékoztatást adnak az árfolyamkockázatról és annak a szerződésre gyakorolt hatásáról, tehát a szerződési feltételek tisztességtelensége az irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján nem vizsgálható. Amennyiben a szerződési feltételek nem lennének világosak és érthetőek, úgy a második lépésben a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés a jóhiszeműség és tisztesség követelményével ellentétesen, annak megkötése időpontjában jelentős egyenlőtlenséget okozott a felperes terhére. Ezzel szemben az alperest terheli annak bizonyítása, hogy ilyen egyensúlyhiány nem áll fenn, mert a kedvezőbb kamatmérték kedvezőbb törlesztőrészletet eredményezett. Köztudomású tény, hogy az eddigi törlesztőrészletek alapján a devizahitelek jobban jártak a forintbiteleknel, tehát a felek között nem volt egyensúlyhiány. A szerződés 7. és 10. pontjával az alperes okirattal bizonyítottan igazolta, hogy az árfolyamkockázatra az adós figyelmét felhívta, és ennek bizonyító erejét a szerződéskötés során eljáró értékesítő tanúvallomása nem rontotta le. A felperes saját nyilatkozata pedig nem tekinthető úgy, mint saját tényállításának bizonyítéka, míg a házastársának vallomása önmagában azért nem értékelhető, mert annak hitelessége kétséges.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a felek közötti, a 2015. évi CXLV. törvény (DH7 törvény) alapján történt szerződésmódosítás és forintosítás tényét és hogy a kölcsönszerződés a felperes szerződésszerű teljesítése mellett szűnt meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés]. Az ítéltábla az elsőfokú közbenső ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül.

Az alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla azonban a döntésével és annak jogi indokaival nem értett egyet.

Az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos szerződési tartalom tisztességtelenségének vizsgálata során az EUB C-51/17. számú „Ilyés” ítélete rendelkezéseit kellett figyelembe venni. Az EUB második kérdésre adott válasza szerint a 93/13/EGK irányelv 1. cikk (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű nemzeti jogszabályi

rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történt megkötését követően váltak a szerződés részévé, és amelyek arra irányulnak, hogy a nemzeti bank által meghatározott árfolyamot előírva más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe. A perbeli szerződés nem vitásan a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) 1. § (1) bekezdése alapján a törvény hatálya alá tartozik. A DH1 törvény 3. § (2) bekezdése a szerződés kettős árfolyam alkalmazásáról szóló pontját ex tunc hatállyal akként módosította, hogy az adós a fizetési kötelezettségét a tartozás esedékességének napján érvényes MNB hivatalos devizaárfolyamon köteles teljesíteni. Ebből következően az MNB árfolyamának alkalmazását előíró jogszabályi rendelkezésnek megfelelő feltétel nem tartozik az irányelv hatálya alá, vagyis annak tisztességtelensége az irányelv 1. cikk (2) bekezdése, illetve az azt a hazai jogba átültető Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem vizsgálható.

Nem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül, hogy a DH1 törvény 3. § (2) bekezdés a tisztességtelenné minősülő árfolyamrés helyén, annak a szerződéstől való kiesése folytán rendelte alkalmazni mind a folyósítás, mind pedig a törlesztés kapcsán az MNB árfolyamot. Ebből következően a jogszabályi rendelkezés révén egyrészt csak a törlesztőrészlet kiszámítási mechanizmusát meghatározó szerződési feltétel tartalma változott, másrészt nem a DH1 törvényből, hanem a korábban megkötött szerződés valamely, a jogszabályi változással nem érintett más rendelkezéséből következhetett, ha az árfolyamkockázat viselésének kötelezettsége korlátlan volt. Nyilvánvaló ugyanis, hogy az a tény, amely szerint a törlesztőrészletet az MNB árfolyam alkalmazásával kell kiszámítani, még nem jelenti, hogy az árfolyamingadozásból eredő többletfizetési kötelezettséget felső határ nélkül kötelező viselni. Ha volt a megkötött szerződésnek az árfolyamkockázatot korlátozó vagy azt a fogyasztó alakító jogával korlátozhatóvá tevő rendelkezése, ezek a változatlanul, a DH1 törvény után is a szerződés részei maradtak.

Az EUB következetes gyakorlata szerint (ld. 2019/C 323/04 Bizottsági közlemény 27-28. oldal) meg kell különböztetni a szerződés alapvető szolgáltatását meghatározó, ekként a deviza alapú szerződés elsődleges tárgyának minősülő, másrészt a valuta átszámítási mechanizmust szabályozó feltételeket (C-186/16. számú „Andriuc és társai” ítélet 37-38. pontja). Az árfolyamrést megállapító és a DH1 törvénnyel érintett feltétel az utóbbi körbe tartozik, és tisztességtelensége - a DH1 törvény 3. § (2) bekezdésre tekintettel - nem a Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján, vagyis azért nem vizsgálható, mert a szerződés elsődleges tárgyának minősülne, hanem a (6) bekezdésben írtak miatt, hiszen kötelező jogszabályi rendelkezést tükröz. Ebből a járulékos jellegű, főtárgynak nem minősülő feltételből viszont önmagában is következik bizonyos mértékű árfolyamkockázat-viselési kötelezettség, amely a havi törlesztőrészletek kisebb-nagyobb mértékű emelkedésében ölt testet. Éppen ezért a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy van-e a szerződésnek további, az árfolyamkockázatra vonatkozó kötelezettséget szabályozó feltétele, amelynek tisztességtelensége a C-51/17. számú ítélet 65. pontja alapján megállapítható.

Tisztességtelen kizárólag az irányelv 2. cikk a) pontja és 3. cikk (1) bekezdése szerinti, a Ptk. 209. § (1) bekezdésében meghatározott fogalmat kielégítő szerződési feltétel lehet, amely szerződésből eredő jogokat, illetve kötelezettségeket állapít meg, vagy legalábbis azok terjedelmét szűkíti vagy bővíti. Ebben a körben az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás jöhetne szóba, ilyen azonban a szerződésben egyáltalán nem szerepel. A szerződés egyedi részének 7. pontja csupán arra utal, hogy a felperes az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatást tudomásul vette, kötelezettségvállalásról azonban nem szól. A 10. pont pedig csak az ÁSZF átvételét igazolja. Az árfolyamkockázat viselésének kötelezettsége az ÁSZF 4.1.4. pontban szereplő képletből, illetve az

ahhoz tartozó jelmagyarázatból derülhet ki, ennek tisztességtelensége azonban a kifejtettek szerint az irányelv kógens szabálya, illetve a Ptk. 209. § (6) bekezdése folytán nem vizsgálható.

A szerződésben - ideértve az ÁSZF-et és az üzletszabályzatot - nincs olyan egyértelmű rendelkezés, amely a felperest terhelő árfolyamkockázat mértékét meghatározná. Nyelvtani értelmezés alapján a szerződésből sem az nem állapítható meg, hogy a fogyasztót korlátlan kockázat terhelné, sem az, hogy ez a kockázat meghatározott mértékű lenne. Egyértelműség hiányában a szerződési feltételre a fogyasztó számára legkedvezőbb értelmezés irányadó, ahogyan az a 93/13/EGK irányelv 5. cikkéből és a Ptk. 207. § (2) bekezdéséből is következik. Az egyértelműség hiánya tehát elsődlegesen nem az érvénytelenség jogkövetkezményével, hanem a fogyasztó számára kedvező értelmezés kötelezettségével jár. A Ptk. 209. § (4) bekezdésének helyes, az irányelvvel összhangban álló értelmezése szerint a szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapításához nem elegendő, ha az nem világos és nem érthető, szükséges az is, hogy a fogyasztó hátrányára egyensúlytalanságot okozzon.

A szerződés értelmezése során abból kellett kiindulni, hogy az MNB árfolyam kötelező alkalmazásából következően a szerződés tartalmaz árfolyamkockázatot, amelyet bizonyos határig a fogyasztó köteles viselni. A 6/2013. PJE határozat és a 2014/48/EU irányelv szerint az adósok azért választották a deviza alapú konstrukciót, mert a kockázatvállalás fejében a forint kölcsönhöz képest kedvezőbb kamatot kellett fizetniük. A kedvezőbb kamat mellett az észszerűen előre látható, korlátozott mértékű kockázat viselése a fogyasztó számára hátrányos egyensúlytalanságot nem okoz, ezért nem is lehet tisztességtelen. A szerződést a fogyasztóra legkedvezőbben értelmezve tehát arra kell következtetni, hogy a fogyasztó a deviza alapú szerződési konstrukciót a forint kölcsönhöz képest kedvezőbb kamat miatt választotta, amelyről, mint köztudomású tényről az alperes is tudomással bírt. A szerződéskötés körülményeire tekintettel a fogyasztó a Ptk. 207. § (1) bekezdés alapján azt a jelentést tulajdoníthatta a szerződésnek, hogy csak kisebb mértékű árfolyam-ingadozás kockázatát vállalja, amely mellett a futamidő során az összes fizetési kötelezettsége nem haladja meg azt a mértéket, amely forint kölcsön esetén terhelte volna. Az így értelmezett szerződési tartalom nem egyensúlytalan, nem tisztességtelen és nem is érvénytelen. Mindebből az is következik, hogy a felperes által az alperesnek megfizetett összegből jogalap nélküli gazdagodás címén visszajárna az a különbözet, amelyet a felperes árfolyamkockázat címén, az észszerűen előre látható kockázat mértékét meghaladóan teljesített.

A kereseti kérelem teljesítését ugyanakkor kizárja az az alperes által is helytállóan hivatkozott körülmény, hogy a perbeli szerződést a DH7 törvény alapján forintosították, amelyet a DH7 törvény 13. § (5) alapján közös megegyezéssel történt módosításnak kell tekinteni. A perbeli szerződés ugyanis a DH7 törvény hatálya alá tartozik annak 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján, és a peradatok szerint a felperes nem kérte a 13. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint a forintra átváltás mellőzését. A szerződés forintosítására a DH7 törvény 3. § (1) bekezdése és 7. §-a értelmében a törvény által előírt hitelezői kötelezettség alapján került sor, amelynek eredményeként a felek deviza alapú szerződése forint alapú szerződéssé módosult. Ez a törvény 13. § (5) bekezdése szerint közös megegyezéssel módosított szerződési tartalom pedig nem hagyható figyelmen kívül.

Amennyiben az alperes a szerződést a törvény kötelező rendelkezése folytán forint alapú kölcsönre váltotta át, úgy a bíróságnak nincs lehetősége arra, hogy e kógens rendelkezéssel szemben a felperest terhelő szerződéses kötelezettséget más árfolyamon átváltva, eltérő összegben állapítsa meg. Ez ugyanis már nem arra lenne visszavezethető, hogy a korlátlan árfolyamkockázat

viselésének kötelezettsége a felperest nem köti, hanem arra, hogy maga a DH7 törvény nem köti őt. Utólag pedig e törvény hatálya alól bírósági döntés útján kikerülni nem lehet.

Amennyiben valamely szerződést a jogalkotó törvénnyel módosít, úgy 2014. március 15-ét követően az új Polgári Törvénykönyv, a 2013. évi V. törvény 6:60. § (2) bekezdése értelmében a fél kérheti a bíróságtól a szerződés módosítását, vagy a szerződéstől elállhat. E jogosultságok helyett a DH7 törvény, mint speciális jogszabály a 13. §-ában foglalt módon rendelkezett a fél jogairól, méghozzá akként, hogy a felperes a módosított tartalmú szerződés kézhezvételét követő 30 napon belül az alperesnél nyilatkozhatott volna a forintra váltás elutasításáról vagy a szerződés felmondásáról. Amennyiben ilyen nyilatkozatot nem tett, a DH7 törvény 13. § (5) bekezdése alapján úgy kell tekinteni, hogy a szerződés közös megegyezéssel módosult, és a módosított tartalom más, így a jelen perben érvényesített jogi eszközökkel már nem kifogásolható az eredetileg megkötött deviza alapú szerződésre való visszatéréssel és a forintosítás teljes figyelmen kívül hagyásával.

Az ítéletábra mindezek alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes által előlegezett fellebbezési illeték (48.000 forint), valamint az alperes jogi képviselével felmerült első- (57.912 forint) és másodfokú (27.508 forint) perköltség viselésére. Az ítéletábra az alperesi jogi képviselő munkadíját a csatolt megbízási szerződésre figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a (2) bekezdés szerint a ténylegesen elvégzett ügyvédi munka mennyiségére tekintettel mérsékelt összegben határozta meg. Az ítéletábra az alperesi beadványok számát és terjedelmét figyelembe véve az alperesi jogi képviselő munkaigényét az elsőfokú eljárásban két órában, míg a másodfokú eljárásban egy órában állapította meg. A pereszes felperes köteles továbbá az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni.

Budapest, 2020. október 20.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: